

Távirat jött Mészely atyánkfiától,
nagy baj van, Dénes, stop, Krajován,
István fiad elkapta a veszettséget,
stop, kilencszázhuszonhét nyarán.

„Tudtam, nem kellett volna
Istvánt nekik odaadnunk”,
mérgeződött Rákosidénes dédapám,
„küldjeteK Kúpüs Lázárért”, szólt,
s osztán „ne pityeregj, Erzsi,
hanem készítsed az útra fiadat, Sándort”.
„Hát kendnek nem fia-e?”
nyelvelt vissza dédanyám,
de aztán hamar be is fogta a száját.

Kúpüs Lázár csak későre
hozta a megtört dühübogárt,
a nyelvit húzd ki, Sándor,
adta az utasításokat, tedd alája,
s mondjad, ahogy velem mondod:
„Te az éjjen kilencvenkilenc
párnára feküdtél volna,
akkor se jöttél volna helyre,
s helyrejössz.”

Elment Sándor, két napba telt,
míg odaért, Mészely mészáros várta,
István pedig habzó szájjal.

Lefogták és a szert betették –
de Sándor valamit rosszul mondhatott,
vagy nem is mondott semmit.
Istvánka azóta ott nyuguszik
az oltyánok közt, Krajován,
szép síremléket csináltak neki,
Ștefan Raçoși, odihnească-se-n pace.

Mészely atyafiék továbbra is
gyermektelenek maradtak,
valahol ott vannak eltemetve
a messzi idegenben,
egyszer el kellene mennünk
s megkeresnünk őket, kocsiba ülünk
s utazunk, mondta egy hete
unokatestvérem.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Sántha Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat